

អង្គកថា នាមសិទ្ធិជាតក ទី ៧

ព្រះបរមសាស្តា កាលទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន ទ្រង់ប្រារព្ធកិក្ខុ
អ្នកចង់បានឈ្មោះល្អមួយរូប ត្រាស់ព្រះធម្មទេសនានេះ ដែលមានពាក្យ
ផ្ដើមថា ដីរកញ្ច មតំ ទិស្វា ដូច្នោះជាដើម ។

បានឮថា កុលបុត្រមួយរូបមានឈ្មោះថា បាបកៈ បួសឧទ្ទិសជីវិត
ចំពោះព្រះសាសនា កាលត្រូវពួកកិក្ខុហៅថា អាវុសោបាបកៈ មកនេះ
អាវុសោបាបកៈ ឈប់សិន ក៏គិតថា ក្នុងលោកនេះ អ្នកដែលមានឈ្មោះ
ថា បាបកៈ គេសម្គាល់ថា លាមក ជាមនុស្សកាឡកណ្ដី អញត្រូវឲ្យ
ឧបជ្ឈាយ័និងអាចារ្យរកឈ្មោះដែលប្រកបដោយមង្គលយ៉ាងដទៃឲ្យអញ
លុះគិតដូច្នោះហើយ ក៏ចូលទៅរកអាចារ្យនិងឧបជ្ឈាយ័ហើយប្រាប់ថា
បពិត្រលោកអាចារ្យ ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំជាអពមង្គល សូមលោកដាក់ឈ្មោះ
ដទៃឲ្យខ្ញុំចុះ ។ ត្រានោះ អាចារ្យនិងឧបជ្ឈាយ័ពោលនឹងលោកយ៉ាងនេះ
ថា ឈ្មោះត្រឹមតែជាបញ្ញត្តិសម្រាប់ហៅប៉ុណ្ណោះ ដែលឈ្មោះថានាំឲ្យ
សម្រេចប្រយោជន៍អ្វីៗ មិនមានព្រោះឈ្មោះឡើយ អ្នកចូរពេញចិត្តនឹង
ឈ្មោះរបស់អ្នកនោះចុះ ។ លោកនៅតែអង្វររឿយៗ ការដែលកិក្ខុនោះ
ចង់បានឈ្មោះល្អនេះ បានឮដល់កិក្ខុសង្ឃ ។ ថ្ងៃមួយ កិក្ខុទាំងឡាយ
អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងធម្មសភា លើករឿងឡើងសន្ទនាគ្នាថា អ្នកមានអាយុ
ទាំងឡាយ បានឮថា កិក្ខុឈ្មោះឯណោះប្រាថ្នាការសម្រេចដោយឈ្មោះ

សូមឲ្យអាចារ្យជួយរកឈ្មោះដែលជាមង្គលឲ្យ ។ ព្រះបរមសាស្តា ស្តេច
 យាងមកកាន់ធម្មសភា ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អម្បាញ់-
 មិញ្ញនេះ អ្នកទាំងឡាយប្រជុំសន្ទនាគ្នាអំពីរឿងអ្វីហ្ន៎ កាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក្រាបទូលឲ្យទ្រង់ជ្រាបហើយ ទើបទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មិន
 មែនតែក្នុងកាលឥឡូវនេះប៉ុណ្ណោះទេ សូម្បីក្នុងកាលមុន ភិក្ខុនេះក៏ប្រាថ្នា
 ការសម្រេចដោយឈ្មោះដែរ ហើយទ្រង់នាំយករឿងក្នុងអតីតមកសម្តែង
 ដូចតទៅនេះថា

ក្នុងអតីតកាល ព្រះមហាសត្វសោយព្រះជាតិជាអាចារ្យទិសាបា-
 មោក្ខ បង្រៀនមន្តដល់មាណាព ៥០០ នាក់ ក្នុងនគរតក្កសិលា ។ មាណាព
 ម្នាក់ដែលជាសិស្សរបស់ព្រះមហាសត្វ មានឈ្មោះថា បាបកៈ ត្រូវគេហៅ
 ថា នៃបាបកៈ មកនេះ នៃបាបកៈ ទៅចុះ ក៏គិតថា ឈ្មោះរបស់អញ
 ជាអពមង្គល អញត្រូវតែសូមឲ្យលោកអាចារ្យដាក់ឈ្មោះដទៃឲ្យសាជាថ្មី
 លុះគិតដូច្នោះហើយ ក៏ចូលទៅរកអាចារ្យប្រាប់ថា បពិត្រលោកអាចារ្យដ៏
 ចម្រើន ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំជាអពមង្គល សូមលោកដាក់ឈ្មោះដទៃឲ្យខ្ញុំចុះ ។
 គ្រានោះ អាចារ្យបានពោលនឹងមាណាពនោះថា នៃមាណាព អ្នកចូរត្រាច់
 ទៅតាមជនបទ ហើយកំណត់យកឈ្មោះដែលជាមង្គលមួយ ដែលខ្លួន
 ពេញចិត្តបំផុត ហើយមកវិញ យើងនឹងប្តូរឈ្មោះរបស់អ្នកឲ្យទៅជាឈ្មោះ
 ដទៃ ។ មាណាពនោះទទួលថា ប្រពៃហើយលោកអាចារ្យ ។ ហើយកាន់

យកស្បៀងធ្វើដំណើរទៅតាមស្រុក និងម ជនបទ ទៅដល់នគរមួយ ។
 នគរនោះឯងមានបុរសម្នាក់ឈ្មោះថា ជីវក (អ្នកមានឈ្មោះថា រស់)
 ប៉ុន្តែស្លាប់ ឃើញពួកញាតិកំពុងសែងសាកសពបុរសនោះទៅកាន់ព្រៃ
 ខ្មោច ក៏សួរថា បុរសនេះឈ្មោះអ្វី ? .

ពួកញាតិឆ្លើយថា ឈ្មោះ ជីវក ។

មាណាសួរថា សូម្បីមានឈ្មោះថា ជីវក ក៏អាចស្លាប់បានឬ?

ពួកញាតិឆ្លើយថា ទោះបីមានឈ្មោះថាជីវក ប្រែមកថារស់ក្តី អជីវក
 ប្រែមកថា មិនរស់ក្តី ក៏ស្លាប់ទាំងអស់ ឈ្មោះត្រឹមតែជាបញ្ញត្តិសម្រាប់ហៅ
 ប៉ុណ្ណោះ បុរសនេះត្រូវទេដឹង ។ មាណានោះស្តាប់ពាក្យនោះហើយ មាន
 ការយល់ដឹងខ្លះៗ ក្នុងរឿងឈ្មោះ ធ្វើដំណើរត្រឡប់ចូលកាន់នគរបស់
 ខ្លួនវិញ ។ គ្រានោះ ពួកនាយទុនកំពុងចាប់នាងទាសីម្នាក់ ដែលមិនឲ្យការ
 ប្រាក់ ឲ្យអង្គុយក្បែរមាត់ទ្វារចងដោយខ្សែ ហើយនាងទាសីនោះក៏មាន
 ឈ្មោះថា ធនបាលី (អ្នកមានទ្រព្យ) មាណានោះធ្វើដំណើរតាមផ្លូវ
 ឃើញទាសីនោះត្រូវគេចង ក៏សួរថា ហេតុអ្វីទើបគេចងនាង ?

ពួកនាយទុនឆ្លើយថា នាងមិនព្រមឲ្យការប្រាក់ ។

មាណាសួរថា នាងមានឈ្មោះអ្វី ?

ពួកនាយទុនឆ្លើយថា នាងមានឈ្មោះថា ធនបាលី ។

មាណានោះសួរថា សូម្បីមានឈ្មោះថា ធនបាលី ក៏មិនអាចឲ្យ

ត្រឹមតែការប្រាក់ឬ?

ពួកនាយទុនឆ្លើយថា ទោះមានឈ្មោះថា ធនបាលី ដែលប្រែថា អ្នកមានក្តី មានឈ្មោះថា អធនបាលី ប្រែថា អ្នកក្រក្តី ក៏អាចជាមនុស្សក្រ បានទាំងអស់ ឈ្មោះត្រឹមតែជាបញ្ញត្តិសម្រាប់ហៅប៉ុណ្ណោះ បុរសនេះល្ងង់ ពិតមែនហ្ន៎ ។ មាណពនោះរិតតែក្លីច្បាស់ក្នុងរឿងឈ្មោះនោះក្រែងលែង ឡើង ធ្វើដំណើរចេញអំពីក្រុងទៅតាមផ្លូវបានជួបអ្នកវង្វេងផ្លូវម្នាក់ក៏សួរ ថា អ្នកដើរធ្វើអ្វីនៅទីនេះ?

បុរសនោះឆ្លើយថា ខ្ញុំវង្វេងផ្លូវហើយ ។

មាណពសួរថា អ្នកឈ្មោះអ្វី?

បុរសនោះឆ្លើយថា ខ្ញុំឈ្មោះ បន្ទុកៈ (អ្នកស្គាល់ផ្លូវ) ។

មាណពសួរថា អ្នកមានឈ្មោះថា បន្ទុកៈ នៅវង្វេងផ្លូវទៀតឬ?

បុរសដែលវង្វេងផ្លូវនោះពោលថា បន្ទុកៈក្តី អបន្ទុកៈក្តី ក៏អាច វង្វេងផ្លូវបានទាំងអស់ ឈ្មោះត្រឹមតែជាបញ្ញត្តិសម្រាប់ហៅប៉ុណ្ណោះ អ្នក ប្រហែលជាឆ្គួតពិតមែនហើយ ។ មាណពនោះព្រងើយកន្តើយក្នុងរឿង ឈ្មោះ ធ្វើដំណើរទៅកាន់សម្នាក់ព្រះមហាសត្វ ។ កាលព្រះមហាសត្វ សួរថា នៃមាណព ដូចម្តេចដែរ អ្នកបានឈ្មោះដែលជាទីពេញចិត្តហើយ ឬ? ក៏ប្រាប់ថា បពិត្រលោកអាចារ្យ ធម្មតាមនុស្សយើង ទោះបីមាន ឈ្មោះថា ជីវកក្តី មានឈ្មោះថាអាជីវកក្តី ក៏គង់ស្លាប់ដូចគ្នា សូម្បីមាន

ឈ្មោះថា ធនបាលីក្តី ឬអធនបាលីក្តី ក៏ជាមនុស្សទុគ៌តបានទាំងអស់
 ទោះបីមានឈ្មោះថា បន្តកៈក្តី អបន្តកៈក្តី ក៏អាចវង្វេងផ្លូវដូចគ្នា ឈ្មោះ
 ត្រឹមតែជាបញ្ញត្តិសម្រាប់ហៅតែប៉ុណ្ណោះ សេចក្តីចម្រើនក្តី សេចក្តីវិនាស
 ក្តី មិនទាក់ទងនឹងឈ្មោះឡើយ សេចក្តីចម្រើននិងសេចក្តីវិនាសកើត
 មានព្រោះការធ្វើប៉ុណ្ណោះ រឿងឈ្មោះសម្រាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំសូមប្រើឈ្មោះដើម
 ដដែល ។ ព្រះបរមពោធិសត្វប្រៀបធៀបរឿងដែលមាណាពនោះឃើញ
 និងកម្មដែលគេធ្វើហើយ បានពោលគាថានេះថា

ដីរកញ្ច មតំ ទិស្វា ធនបាលីញ្ច ទុក្កតំ
 បន្តកញ្ច រណេ មុឡ្ហំ ចាបកោ បុណ្ណតតោតិ ។
 មាណាពឈ្មោះ បាបកៈ បានឃើញបុរសរស់ហើយ
 ស្លាប់ផង ឃើញនាងទាសីឈ្មោះ នាងរក្សាទ្រព្យ
 ហើយខ្សត់ទ្រព្យផង ឃើញបុរសអ្នកដើរផ្លូវ ហើយ
 វង្វេង ក្នុងព្រៃផង មកវិញហើយ ។

បណ្តាបទទាំងនោះ បទថា បុណ្ណតតោ សេចក្តីថា ព្រោះឃើញ
 ហេតុបីយ៉ាងនេះ ទើបត្រឡប់មកវិញ រ អក្សរ លោកពោលទុកដោយ
 អំណាចនៃសន្ធិ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់នាំអតីតនិទាននេះមកហើយ ទ្រង់ត្រាស់
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មិនមែនតែក្នុងកាលឥឡូវនេះប៉ុណ្ណោះទេ ដែល

កិច្ចនេះ ជាអ្នកប្រាថ្នាការសម្រេចដោយឈ្មោះនោះ សូម្បីក្នុងកាលមុន
 កិច្ចនេះ ក៏ជាអ្នកប្រាថ្នាការសម្រេចដោយឈ្មោះមកហើយដែរ ហើយទ្រង់
 ប្រជុំជាតកថា មាណាអ្នកប្រាថ្នាការសម្រេចដោយឈ្មោះក្នុងកាលនោះ
 បានមកជាកិច្ចអ្នកប្រាថ្នាការសម្រេចដោយឈ្មោះក្នុងកាលឥឡូវនេះ បរិ-
 ស័ទ្ធរបស់អាចារ្យ បានមកជាពុទ្ធបរិស័ទ ចំណែកអាចារ្យ គឺ **តថាគត**
 នេះឯង ។

ចប់ អដ្ឋកថា នាមសិទ្ធិជាតកថា ទី ៧ ។

អដ្ឋកថា ក្នុងនាមសិទ្ធិជាតកថា ទី ៨

ព្រះបរមសាស្តា កាលទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន ទ្រង់ប្រារព្ធល្អ័ញ្ញ
 អាក្រក់ម្នាក់ ត្រាស់ព្រះធម្មទេសនានេះ មានពាក្យផ្តើមថា សាធុ ខេ-
 បណ្ឌិតោ ធាម ដូច្នោះជាដើម ។

សេចក្តីសង្ខេបថា មនុស្សពីរនាក់ដែលនៅក្នុងក្រុងសាវត្ថី ចូលហ៊ុន
 គ្នាធ្វើជំនួញ រៀបចំរទេះដឹកទំនិញទៅកាន់ជនបទ លក់ទំនិញអស់ហើយ
 នាំគ្នាត្រឡប់មកវិញ ។ បណ្តាល្អ័ញ្ញទាំងពីរនាក់នោះ ល្អ័ញ្ញដែលមាន
 គំនិតអាក្រក់បានគិតថា សម្លាញ់របស់អញនេះ លំបាកក្នុងការបរិភោគ
 លំបាកក្នុងការដេកអស់ច្រើនថ្ងៃហើយ ពេលនេះគេនឹងបរិភោគភោជន
 ល្អៗ ដោយរសជ័ប្រណីតៗ ក្នុងផ្ទះរបស់គេរហូតទាល់តែឆ្អែត គេនឹងស្លាប់